

И сърцето на момчето сжщо пѣяло своята пѣсенъ:

Тупъ, тупъ, тупъ... Напрѣдъ, напрѣдъ!

Тамъ щастие ни чака...

Тупъ, тупъ, тупъ... Върви, върви!

Така Златцето вървѣло бодро и весело по срѣдъ цвѣтя и пѣсни, по непознати пжтища, къмъ далечни страни. Дълго то вървѣло, а пжтя все не се свършвалъ. Колкото по-далече отивало момчето, толкова пжтя по-труденъ и пустъ ставалъ, толкова по-рѣдко и по-рѣдко се срѣщали цвѣтя. Отъ страни само суха-жълта трѣва шумолѣла. Пѣснитѣ замлѣкнали. Подухналъ студенъ, остъръ вѣтъръ и захвъркали бѣли снѣжинки. Всичко наоколо му станало бѣло и мъртво.

Но Златцето отивало все напрѣдъ и напрѣдъ, и ето — прѣдъ очитѣ му се издигнала висока, каменна стѣна. Златцето се опитало да я заобиколи, но края ѝ не се виждалъ. Тя се простирала, като черна ограда, далече, далече всрѣдъ пустинното, покрито съ снѣгъ, поле; наоколо не се виждали никакви дървета, нито пъкъ имало слѣди отъ човѣшки животъ.

Изведнѣжъ Златцето заблѣзало мѣничка вратичка, скрита въ каменнитѣ плочи на стѣната. — Ще почукамъ — рѣшило то. — И отъ какво ще се боя? Нели съ мене е любовта на моята мила майка?...

То взело камъкъ и започнало да чука на вратичката.

— Кой чука? — чулъ се глухъ гласъ задъ вратичката и тя се отворила.

Златцето се готвило да прѣкрачи прага, когато изведнѣжъ видѣло високъ старецъ въ бѣла мантия, изъ подъ която се виждала само дългата му бѣла брада. Какъвъ страшенъ хладъ вѣялъ отъ неговата фигура! Златцето треперещо се запрѣло на прага.

— Защо дойде тукъ, неканений гостенино? — пакъ се раздалъ глухия гласъ на стареца.